

Sluit alle deuren

Van Riley Sager verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De laatste meisjes
Mijn laatste leugen

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Riley Sager

Sluit alle deuren

Vertaald door
Roelof Posthuma

Ambo|Anthos
Amsterdam

Eerste druk 2019

Vierde druk 2020

ISBN 978 90 263 5275 1

© 2019 Todd Ritter

© 2019 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Roelof Posthuma

Oorspronkelijke titel *Lock Every Door*

Oorspronkelijke uitgever Dutton, Penguin Random House

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Hanka Steidle/plainpicture/Hollandse Hoogte

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Ira Levin

Ginny keek op naar het gebouw, haar voeten stevig op het trottoir geplant, maar met een hart zo open en woelig als de zee. Zelfs in haar stoutste dromen had ze niet gedacht hier ooit binnen te komen. Voor haar voelde het altijd even onbereikbaar als een sprookjeskasteel. Zo zag het er zelfs ook uit: groot en intimiderend, de muren getooid met gargouilles. Het was de Manhattan-versie van een paleis, bewoond door de elite van de stad.

Iedereen die buiten de muren woonde kende het als het Bartholomew.

Maar voor Ginny was het nu de plek die ze thuis noemde.

Greta Manville,
Heart of a Dreamer

Nu

Licht snijdt door de duisternis, maakt me met een schok wakker.

Mijn rechteroog – iemand wrikt het open. Vingers in een latex handschoen duwen de oogleden met kracht vaneen, alsof het halsstarrige raamluiken zijn.

Er is nu meer licht. Hard. Pijnlijk fel. Een penlight, op mijn pupil gericht.

Hetzelfde met mijn linkeroog. Wrikken. Openduwen. Licht.

De vingers laten mijn oogleden los en ik val terug in het donker.

Iemand zegt iets. Een man met een vriendelijke stem. ‘Kun je me horen?’

Ik doe mijn mond open en een hete pijn trekt door mijn kaak. Wilde pijn-scheuten in mijn nek en wang.

‘Ja.’

Mijn stem klinkt rasperig. Mijn keel is uitgedroogd. Net als mijn lippen, op een nat-warm plekje met een metalige smaak na.

‘Bloed ik?’

‘Ja,’ zegt dezelfde stem. ‘Een beetje. Het had erger kunnen zijn.’

‘Veel erger,’ zegt een andere stem.

‘Waar ben ik?’

De eerste stem antwoordt. ‘In een ziekenhuis, schat. We gaan een paar onderzoeken doen. We willen weten hoe het echt met je is.’

Het dringt tot me door dat ik in beweging ben. Ik hoor het gezoef van wieltjes op vloertegels en voel het lichte gewiebel van een brancard waar ik, realiseer ik me nu, plat op mijn rug op lig. Tot nu toe dacht ik dat ik zweef-

de. Ik probeer me te verroeren, maar dat lukt niet. Mijn armen en benen zijn vastgebonden. Er is iets als een wurgslang om mijn nek gewikkeld, om mijn hoofd op zijn plaats te houden.

Er zijn anderen bij me. Van drie weet ik het: de twee stemmen en iemand anders die de brancard duwt. Warme ademstoten strijken langs mijn oorlel.

‘Eens kijken hoeveel je je kunt herinneren.’ De eerste stem weer. De grote prater van de drie. ‘Denk je dat je een paar vragen kunt beantwoorden?’

‘Ja.’

‘Hoe heet je?’

‘Jules.’ Ik zwijg weer, omdat ik me stoor aan die warme nattigheid op mijn lippen. Met een onhandige slappe tong probeer ik die weg te likken.

‘Jules Larsen.’

‘Hallo, Jules,’ zegt de man. ‘Ik ben Bernard.’

Ik wil zijn groet beantwoorden, maar mijn kaak doet nog steeds pijn.

Net als mijn hele linkerzij, van knie tot schouder.

En mijn hoofd.

Snelle withete scheuten, die binnen een paar tellen van niets oplaaien tot schreeuwende pijn. Of misschien was de pijn er de hele tijd al en kan mijn lichaam die nu pas registreren.

‘Hoe oud ben je, Jules?’ vraagt Bernard.

‘Vijfentwintig.’ Ik zwijg weer, overrompeld door een nieuwe pijnscheut. ‘Wat is er met me gebeurd?’

‘Je bent door een auto geraakt, schat,’ zegt Bernard. ‘Of misschien werd die auto door jou geraakt. De details zijn nog niet helemaal duidelijk.’

Ik kan ze niet ophelderden. Dit is volkomen nieuw voor me. Ik herinner me niets.

‘Wanneer?’

‘Een paar minuten geleden.’

‘Waar?’

‘Vlak voor het Bartholomew.’

Mijn ogen schieten open, deze keer vanzelf.

Ik knipper tegen het felle licht van de tl-buizen die boven mijn hoofd

voorbijschieten terwijl de brancard snel doorrijdt. Bernard loopt ernaast. Hij heeft een donkere huid onder een lichte verplegersjas, bruine ogen. Het zijn vriendelijke ogen, en daarom kijk ik hem smekend aan.

‘Alsjeblieft,’ smeed ik. ‘Stuur me alsjeblieft niet terug daarheen.’

Zes dagen eerder

1

De lift lijkt op een vogelkooi. Zo'n grote, rijkversierde, een en al dunne spijltjes en verguldsel aan de buitenkant. Ik denk zelfs aan zangvogels als ik erin stap. Exotisch, levendig, weelderig.

Alles wat ik niet ben.

Maar de vrouw naast me voldoet absoluut aan het beeld met haar blauwe Chanel-pakje, haar blonde opgestoken haar en perfect gemaniceerde handen, die zwaar zijn van de ringen. Ze moet ergens in de vijftig zijn. Misschien ouder. Met een strak en glanzend botoxgezicht. Haar stem sprankelt als champagne en is even bubbelig. Ze heeft zelfs een elegante naam: Leslie Evelyn.

Omdat dit strikt genomen een sollicitatiegesprek is, draag ik ook een pakje.

Zwart.

Geen Chanel.

Mijn schoenen komen van Payless. Het bruine haar dat tot op mijn schouders valt is een beetje sprietig. Normaal gesproken zou ik naar Supercuts zijn gegaan om het te laten knippen, maar zelfs dat gaat mijn budget nu te boven.

Ik knik met gespeelde interesse als Leslie Evelyn zegt: 'De lift is uiteraard origineel. Net als de grote trap. Er is in de lobby niet veel veranderd sinds het pand in 1919 zijn deuren opende. Dat is zo geweldig aan die oudere gebouwen; die zijn gebouwd om de tand des tijds te doorstaan.'

En, kennelijk, om mensen te dwingen elkaars persoonlijke ruimte binnen te dringen. Leslie en ik staan schouder aan schouder in de verbazingwekkend kleine liftcabine. Maar het gebrek aan ruimte wordt goedge maakt door de stijl. Er ligt rood tapijt op de vloer en het plafond is van bladgoud. De eiken lambrisering aan drie kanten reikt tot taillehoogte, met daarboven smalle raampjes.

De cabine heeft twee deuren, een met draaddunne spijltjes, die vanzelf sluit, en een tweede met gekruist traliewerk, die Leslie als een harmonica dichtduwt voordat ze op de knop voor de bovenste verdieping drukt. Dan vertrekken we en stijgen langzaam maar zeker op in een van Manhattans meest legendarische gebouwen.

Als ik had geweten dat het appartement zich in dit gebouw bevond, had ik nooit op de advertentie gereageerd. Dan had dat me zonde van de tijd geleken. Ik ben geen Leslie Evelyn, die een karmelkleurig attaché koffer bij zich heeft en zich hier volkomen op haar gemak lijkt te voelen. Ik ben Jules Larsen, het product van een mijnstad in Pennsylvania, met minder dan vijfhonderd dollar op mijn rekening.

Ik hoor hier niet.

Maar er stond geen adres in de advertentie. Er werd alleen maar om een oppas voor een appartement gevraagd, met een telefoonnummer voor geïnteresseerden. Ik was geïnteresseerd. Ik belde. Leslie Evelyn nam op en noemde me een tijd en plaats voor een sollicitatiegesprek. Laag zeventignummer, Upper West Side. Maar ik wist niet echt waar ik terecht zou komen tot ik voor het gebouw stond en het adres voor de zekerheid nog drie keer had gecontroleerd.

Het Bartholomew.

Na het Dakota en het San Remo met zijn twee torens een van Manhattans meest karakteristieke appartementengebouwen. Voor een deel komt dat doordat het zo smal is. Vergeleken met de andere legendes van het New Yorkse vastgoed is het Bartholomew-gebouw een dwerg, een stenen splinter die dertien etages boven Central

Park West uitsteekt. In een wijk vol reuzen valt het gebouw op door precies het tegendeel te zijn: klein, complex, opmerkelijk.

Maar de meeste faam ontleent het gebouw aan zijn gargouilles. Waterspuwers van klassieke snit, met vleermuisvleugels en duivels-hoortjes. Ze zitten overal, die stenen beesten, van de twee boven de overwelfde centrale ingang tot de gehurkte exemplaren op de hoeken van het schuine dak. Op de voorgevel zijn er op elke tweede etage nog meer te vinden, in korte rijen. Ze zitten op kleine marmeren voetstukken met hun armen uitgestrekt naar de uitspringende rand boven hen, alsof alleen zij het hele bouwwerk overeind houden. Ze geven het Bartholomew een gotisch, kathedraalachtig uiterlijk, en een eveneens religieus getinte bijnaam: St. Bart's.

In de loop van de jaren is het gebouw met zijn gargouilles op duizend foto's vastgelegd. Ik heb het op ansichtkaarten gezien, in advertenties, als decor voor modereportages. Het heeft een rol gespeeld in films. Op televisie. En het stond op het omslag van een bestseller uit de jaren tachtig, *Heart of a Dreamer*, waarin ik er voor het eerst mee kennismakte. Jane had het boek en las het me vaak hardop voor terwijl ik languit op haar tweepersonsbed lag.

Het is het fantasierijke verhaal van een twintigjarige wees die Ginny heet en die door een vreemde speling van het lot en de vrijgevigheid van een grootmoeder die ze nooit had gekend in het Bartholomew-gebouw kwam te wonen. Ginny vindt in een reeks steeds fraaiere feestjurken haar weg in haar nieuwe, chique omgeving en speelt ondertussen met de harten van verschillende minnaars. Het is pulp, absoluut, maar van het heerlijke soort. Het soort dat een jong meisje ervan laat dromen dat de romantiek in het bruisende Manhattan op straat ligt.

Terwijl Jane voorlas, keek ik naar het omslag van het boek, waarop het Bartholomew-gebouw vanaf de overkant van de straat is afgebeeld. Waar wij waren opgegroeid had je zulke gebouwen niet. Alleen een aaneenrijging van huizen en etalageruiten die onder het kolenstof zaten, waarvan de mistroostigheid hier en daar werd on-

derbroken door een school of een kerk. Hoewel we er nooit waren geweest, waren Jane en ik geïntrigeerd door Manhattan. En door het idee om in een gebouw als het Bartholomew te wonen, wat een heel andere wereld was dan de keurige duplexwoning die we met onze ouders deelden.

‘Ooit ga ik daar wonen,’ zei Jane vaak tussen de hoofdstukken door.

‘En ik kom bij je op bezoek,’ zei ik steevast enthousiast.

Jane haalde dan een hand door mijn haar. ‘Op bezoek? Jij komt bij me wonen, Juultje.’

Natuurlijk werden die kinderlijke fantasieën nooit werkelijkheid. Dat worden ze nooit. Misschien voor de Leslie Evelyns van deze wereld, maar niet voor Jane. En zeker niet voor mij. Dit ritje in de lift is zo ongeveer het hoogst haalbare.

De liftschaft is weggestopt in een hoek van het trappenhuis dat midden in het gebouw omhoogwentelt. Ik zie de trap door de raampjes van de stijgende lift. Er zitten tien treden, een korte overloop en nog eens tien treden tussen de verdiepingen.

Op een van de overlopen is een oude man hijgend op weg naar beneden, met hulp van een uitgeput ogende vrouw in een paarse verpleegstersjas. Ze wacht geduldig en houdt de man bij zijn arm vast als hij stil blijft staan om op adem te komen. Hoewel ze doen alsof ze geen aandacht besteden aan de passerende lift, zie ik dat ze snel een blik omhoog werpen, net voordat de volgende etage hen uit het zicht laat verdwijnen.

‘Er zijn twaalf verdiepingen met appartementen, vanaf de eerste etage,’ zegt Leslie. ‘Het kantoor en de personeelsruimtes bevinden zich op de begane grond, net als onze onderhoudsdienst. Opslagruimtes in de kelder. Elke verdieping heeft vier appartementen. Twee aan de voorkant, twee aan de achterkant.’

Met de langzaam stijgende lift passeren we een volgende etage. Op deze verdieping staat een vrouw van ongeveer Leslies leeftijd te wachten tot de cabine weer naar beneden komt. Ze draagt een leg-

ging, UGG's en een dikke witte trui, en heeft een onmogelijk klein hondje aan een met studs versierde riem. Ze zwaait beleefd naar Leslie en kijkt vanachter haar grote zonnebril naar mij. In dat korte moment dat we elkaar aankijken, herken ik haar. Een actrice. Dat was ze althans. Het is tien jaar geleden dat ik haar voor het laatst heb gezien in de soap waar ik in de zomervakantie samen met mijn moeder naar keek.

‘Is dat –’

Leslie steekt haar hand op. ‘We praten nooit over bewoners. Dat is een van de stilzwijgende regels hier. Discretie is de trots van het Bartholomew. De mensen die hier wonen willen zich binnen deze muren op hun gemak voelen.’

‘Maar wonen hier beroemdheden?’

‘Niet echt. En dat is maar goed ook. Het laatste wat we willen zijn paparazzi voor de deur. Of – God verhoede – zoiets afschuwelijks als wat er in het Dakota-gebouw is gebeurd. Onze bewoners zijn anonieme rijken. Erg op hun privacy gesteld. Vaak kopen ze hun appartement via een nepbedrijf, zodat de aankoop niet algemeen bekend wordt.’

De lift komt boven aan de trap ratelend tot stilstand. ‘We zijn er,’ zegt Leslie. ‘Twaalfde verdieping.’

Ze trekt de binnenste liftdeur open en stapt naar buiten. Haar hakken klikken op de zwart-witte tegels van de vloer.

De gangwanden zijn bordeauxrood en op regelmatige afstand van elkaar hangen muurlampen. We passeren twee deuren zonder nummer, waarna de gang eindigt bij een brede muur met nog twee deuren. Anders dan de eerdere hebben deze wel huisnummers.

12A en 12B.

‘Ik dacht dat er vier appartementen per verdieping waren,’ zeg ik.

‘Is ook zo,’ beaamt Leslie. ‘Behalve hier. De twaalfde verdieping is een uitzondering.’

Ik kijk om naar de deuren zonder nummer, achter ons. ‘Wat zit daar dan achter?’

‘Opslagruimtes. Een deur naar het dak. Niets bijzonders.’ Uit haar attachékoffer haalt ze een bos sleutels om de deur van 12A te openen. ‘Hier gaat het om.’

De deur zwaait open en Leslie stapt een kleine, smaakvolle hal in, met een kapstok, een vergulde spiegel en een tafeltje met een lamp, een vaas en een schaalte voor sleutels. Mijn blik dwaalt vanuit de hal naar het appartement zelf en naar het raam recht tegenover de deur. Daarachter ontvouwt zich een adembenemend uitzicht zoals ik nog nooit heb gezien.

Central Park.

Laat in de herfst.

Amberkleurig zonlicht valt schuin tussen de oranjegouden bladeren door.

En dat vanuit vogelperspectief, vanaf vijfenveertig meter hoogte.

Het raam met het uitzicht reikt van de vloer tot het plafond in een klassiek ingerichte zitkamer aan de overkant van een gang. Het duizelt me en op wankelende benen steek ik de gang over, en ik blijf pas staan als ik met mijn neus bijna tegen het glas sta. Recht voor me Central Park Lake, met de sierlijke boog van de Bow Bridge. Daarachter, in de verte, glimpen van Bethesda Terrace en het Loeb Boathouse. Rechts ligt de Sheep Meadow, het groene veld bezaaid met de silhouetten van mensen die zich koesteren in de herfstzon. Aan de linkerkant Belvedere Castle, tegen de achtergrond van het statige grijze steen van het Metropolitan Museum of Art.

Bijna ademloos neem ik het uitzicht in me op.

Voor mijn geestesoog heb ik het eerder gezien, toen ik *Heart of a Dreamer* las. Dit is exact het uitzicht dat Ginny vanuit haar appartement in het boek had: de Meadow in het zuiden, Castle in het noorden, de Bow Bridge precies in het midden – het middelpunt van al haar stoutste dromen.

Heel even is het mijn werkelijkheid. Ondanks alle ellende die ik heb meegemaakt. Misschien zelfs juist wel daardoor. Dat ik hier